

Bilag.

Nationalmuseet.

1. Afdeling.

Den danske Samlings forhistoriske Del.

Den etnografiske Samling.

Antiksamlingen.

Siden den første Bevægelse i Aarhundredets Begyndelse for at samle og værne Minderne fra Fædrelandets fjerne Fortid have alle Bestræbelser i denne Retning fundet en varm og uafbrudt Tilslutning hos Befolkningen. Museet betragtes med Kærlighed og Stolthed som en af vore største, nationale Skatte, og Mindesmærkerne omkring i Landet som en dyrebar, national Arv.

Under Befolkningens kraftige Deltagelse har Virksomheden for Indsamlingen af Oldsager og for Fredningen af vore Minder bestandig faaet et større Omfang, og til den hele Fremgang hidrog det væsentlig, at det videnskabelige Oldtidsstudium samtidig dyrkedes af fremragende Forskere. Der dannede sig saaledes om Museet og de til dette knyttede Interesser en fast og stor Kreds af Mænd rundt omkring i Landet, som idelig vare redebonne Hjælpere og trofaste Støtter for Museet, og baaged dem stode atter andre, som hver paa sin Maade, ved Anvendelse af Tid og Kræfter, ved pekuniære Ofre, ved deres Sands for vore Minder og deres større eller mindre Indflydelse støttede og fremmede den hele Virksomhed. Der er paa en højst ejendommelig Maade i Løbet af de mange Aar blevet arbejdet under offentlig og almindelig Deltagelse.

Naar da disse virksomme Venner af vort Oldtidsstudium og af Museet htre sig om den hele Virksomhed, have de ghyldigt Krav paa at høres. De søle sig med Nette som fuldt delagtige i, hvad der hidtil er opnaaet, og til en vis Grad ogsaa som medansvarlige for, hvad der endnu skal udrettes; og spredte omkring i Landet, som de ere, vide de sig at være Talsmænd for de Stemninger og Anskuelser, som næres i de forskellige Egne. Den Henvendelse til Museet, der herved tjenstligt fremfendes til Ministeriet, underkrevet af ca. 400 Mænd, maa saaledes utvivlsomt betragtes med megen Opmærksomhed og som en Udtalelse, der har en ganske egen Vægt og Betydning.

Henvendelsen, som er modtagen under 10de Oktober, lyder saaledes:

Til Nationalmuseet!

Det ligger ikke fjernt for den store Kreds af Mænd, der trindt om i Landet gennem kortere eller længere Tid har fulgt Museets Virksomhed for Bevaringen af vore Monumenter fra den fjerne Oldtid og for Indsamlingen af Oldsager, at rette en samlet Henvendelse til Museet netop nu i disse Tider, hvor vi med Sorg have maattet se, hvorledes Fortidsminderne og da navnlig Høje og Døiser forsvinde for det fremstribende Agerbrug. Mange af os ere traadte i nært Forhold til Museet og have saaledes været Vidne til, baade hvad der er udrettet, og hvad det har stortet paa.

Vi erkende, at det er lykkes og forhaabentlig ogsaa i Fremtiden skal lykkes saa nogenlunde at fredlyse og redde fra Undergang de fleste Fortidsminder af alle Arter, som rundt om i Landets forskellige Dele egne sig til Fredning. Men det fremstribende Agerbrug medfører, at ikke alle Fortidslevninger kunne bevares, og man bliver da overalt i Landet med Sorg Vidne til, at Oldtidsminder forsvinde, uden at der bevares af dem det, som dog kunde og burde reddes: de Oldsager, de indeholde, og Beretninger om deres Ydre og Indretning. Vi erkende fuldt ud, at Museet ogsaa paa dette Punkt har ydet alt, hvad der stod i dets Magt; men lige saa klart har det været os, at de Midler, som staa til Raadighed, langt fra strække til.

Dag for Dag jævner Spaden Jorden fra Højene ud over Markerne; Bøven flæres gennem Urnen paa Oldtidens Gravplads. Døjsen bliver ryddet